

Sygn. akt V Pa 46/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Miniecka (spr.)
Sędziowie:	SSO Marzena Głuchowska SSO Piotr Leń
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 r. w Kaliszu

apelacji powoda R. L.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 lipca 2013 r. sygn. akt IV P 119/13

w sprawie z powództwa **R. L.**

przeciwko **Szkole Podstawowej w K.**

o odszkodowanie z tytułu wydania niewłaściwego świadectwa pracy

oddala apelację

UZASADNIENIE

Powód R. L. wniósł pozew przeciwko Szkole Podstawowej w K. o zasądzenie odszkodowania z tytułu wydania niewłaściwego świadectwa pracy w kwocie 344,11 złotych. W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że działania szkoły pozbawiły go dodatku stażowego za miesiąc październik 2012 r. Pozwana Szkoła Podstawowa w K. wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że jej działania nie są zawinione, zgodne z prawem i w związku z tym powód nie może nabyć prawa do odszkodowania.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 3 lipca 2013 r. oddalił powództwo, nie obciążając powoda kosztami postępowania. Wyrok powyższy zapadł w oparciu o następujący stan faktyczny:

Powód R. L. jest nauczycielem, pracował w Szkole Podstawowej w K. od dnia 01.09.2007 r. do dnia 30.09.2012 r. Powód był uprzednio dyrektorem tej jednostki. W okresie od dnia 04.09.2012 r. do 28.09.2012 r. powód korzystał z urlopu bezpłatnego w pozwanej placówce. Wcześniej powód pracował w Zespole Szkół Publicznych nr (...) w P. (od dnia 01.09.1999 r. do dnia 31.08.2000 r.) i w Zespole Szkół Publicznych w T. (od dnia 01.09.2000 r. do dnia

31.08.2007 r.). Od dnia 01.09.2012 r. powód podjął pracę w Zespole (...) w P.. Dzień 30 września 2012 r. był niedzielą. Publiczna Szkoła Podstawowa w K. została przejęta przez Stowarzyszenie (...). W związku z tym powód zrezygnował z pracy u pozwanego. W dniu 02.10.2012 r. pozwana szkoła przesłała pocztą świadectwo pracy powodowi. Otrzymał je w dniu 04.10.2012 r. Powód chciał odebrać świadectwo osobiście w dniu 03.10.2012 r. W dniu 01.10.2012 r. powód otrzymał wynagrodzenie w Zespole placówek Specjalnych w P.. W dniu tym nie wypłacono powodowi kwoty 344,11 złotych z tytułu dodatku stażowego. Wystawione świadectwo pracy z dnia 01.10.2012 r. nie zawierało wzmianki o zatrudnieniu powoda w Szkole w T.. W dniu 07.10.2012 r. powód wystąpił o sprostowanie tego świadectwa. W dniu 11.10.2012 r. otrzymał sprostowane świadectwo pracy, które przedłożył w dniu 15.10.2012 r. swemu pracodawcy. W dniu 18.10.2012 r. powód ponownie wniósł o sprostowanie świadectwa pracy w części dotyczącej przyczyn ustania stosunku pracy. Ostateczne świadectwo pracy powód złożył aktualnemu pracodawcy w dniu 26.10.2012 r. Powodowi naliczono dodatek stażowy za pracę ponad 4 lata od listopada 2012 r. (płatność w dniu 2.11.2012 r.). Pismem z dnia 18.10.2012 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 344,11 tytułem odszkodowania za nieterminowe wydanie świadectwa pracy na podstawie art. 99 kodeksu pracy. Żądanie to ponowił pismem z dnia 10.12.2012 r. Pracodawca odmówił wypłaty odszkodowania.

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny. Został ustalony na podstawie zeznań stron i załączonych dokumentów.

Sąd I instancji uznał, że w myśl art. 97 par. 1 kodeksu pracy, w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania z dnia 15.05.1996 r. (Dz. U. nr 60, 282) pracodawca winien w ostatnim dniu pracy wydać w miejscu świadczenia pracy, świadectwo pracownikowi. Jeżeli nie jest to możliwe, pracodawca, nie później niż w ciągu 7 dni od dnia ustania stosunku pracy, przesyła świadectwo pracy pracownikowi za pośrednictwem poczty albo doręcza go w inny sposób. Dzień 30.09.2012 r. był niedzielą, dniem wolnym od pracy. Najwcześniej wydanie świadectwa było więc możliwe w dniu 01.10.2012 r. W tym dniu powód świadectwa nie odebrał. W dniu kolejnym pracodawca przesłał powodowi świadectwo za pośrednictwem poczty.

Sąd Najwyższy w uchwale z 28.09.1976 r., I PZP 41/76, stwierdził, że jeżeli wręczenie pracownikowi świadectwa pracy w ostatnim dniu pracy nie jest możliwe, to pracodawca winien przesłać pracownikowi świadectwo na ostatni znany adres, najwcześniej jak to jest możliwe. Zdaniem sądu pracodawca nie naruszył więc przepisów. Z uwagi na to, że 30.09.2012 r. był dniem wolnym od pracy, świadectwo zostało wystawione w dniu kolejnym. W tym dniu powód mógł się po nie stawić. Nie uczynił tego, wobec czego pozwany w dniu kolejnym wysłał świadectwo powodowi pocztą.

Wadliwość świadectwa zdaniem sądu nie ma tu znaczenia albowiem należy powyższe zestawić z przepisami płacowymi nauczycieli. Dodatek stażowy (za wysługę lat) jest częścią składową wynagrodzenia nauczycielskiego. Wynagrodzenie jest regulowane Kartą Nauczyciela i Rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31.01.2005 r. w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagradzania za pracę w dniu wolnym od pracy. Zgodnie z art. 39 ust 1 Karty Nauczyciela zmiana wysokości wynagrodzenia następuje z pierwszym dniem najbliższego miesiąca kalendarzowego, jeżeli inne przyczyny nie nastąpiły od pierwszego dnia danego miesiąca kalendarzowego. Ustęp 3 tegoż przepisu mówi natomiast, że wynagrodzenie wypłacane jest nauczycielowi miesięcznie z góry w pierwszym dniu miesiąca. Jeżeli pierwszy dzień miesiąca jest dniem ustawowo wolnym od pracy, wynagrodzenie wypłacane jest w dniu następnym. Kwestię dodatku za wysługę lat reguluje szczegółowo paragraf 7 cytowanego wyżej rozporządzenia.

Tak więc w dniu 01.10.2012 r. powód winien mieć naliczone i wypłacone wynagrodzenie u nowego pracodawcy. Na ten dzień powód nie dostarczył nowemu pracodawcy świadectwa pracy od pozwanego. Nie usiłował nawet tego zrobić. Do pozwanego bowiem zgłosił się po świadectwo po dniu 01.10.2012 r., tak więc gdyby nawet świadectwo pracy nie było wadliwe to i tak w dniu 01.10.2012 nowy pracodawca wypłaciłby powodowi wynagrodzenie bez dodatku za wysługę lat.

Wobec powyższego nie można pozwanemu przypisać winy i dochodzić odszkodowania na podstawie art. 415 kodeksu cywilnego. Zdaniem sądu kwestię odszkodowania w wystarczający sposób reguluje w tej sprawie art. 99 kodeksu pracy,

nie ma potrzeby odwoływania się do kodeksu cywilnego. Przyjęło się bowiem, że na podstawie art. 99 k.p., można dochodzić także różnicy wynagrodzenia, jeżeli w wyniku działań pracodawcy pracownik nie mógł podjąć lepiej płatnej pracy.

Na podstawie powyższego Sąd uznał, że doszło do zbiegu niekorzystnych dla powoda okoliczności, które spowodowały szkodę majątkową, nie jest ona jednak wynikiem zaniedbań pozwanego. Dlatego też Sąd oddalił powództwo nie obciążając powoda kosztami postępowania.

Od powyższego wyroku apelację wniosła strona powodowa, która, skarżąc wyrok Sądu Rejonowego w całości, wносиła o zmianę wyroku i uwzględnienia powództwa oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w tym, że zdaniem Sądu I instancji wadliwość świadectwa pracy nie ma w zaistniałym stanie faktycznym znaczenia.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 99 k.p. przez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, co skutkowało udzieleniu ochrony prawnej działaniu pozwanego, pomimo że wskutek wydania niewłaściwego świadectwa pracy powód poniósł szkodę w postaci nie naliczenia dodatku stażowego (za wysługę lat).

b) art. 39 ust. 1 Karty Nauczyciela przez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że powód otrzymując wynagrodzenie z pierwszym dniem danego miesiąca kalendarzowego nie może otrzymać dodatku stażowego w późniejszym terminie.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania – w tym ewentualnie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesione w niej zarzuty nie są usprawiedliwione.

Nietrafny jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Sąd ten poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia, które zresztą nie były między stronami sporne. Z ustaleń tych wynika, że powód otrzymał od pozwanego świadectwo pracy w dniu 04.10.2012 r. Natomiast w dniu 01.10.2012 r. powodowi zostało wypłacone wynagrodzenie za pracę przez jego nowego pracodawcę Zespól (...) w P., który wobec braku przedłożenia świadectwa pracy przez powoda nie wypłacił powodowi kwoty 344,11 złotych z tytułu dodatku stażowego. Wystawione przez poprzedniego pracodawcę świadectwo pracy z dnia 01.10.2012 r. nie zawierało wzmianki o zatrudnieniu powoda w Zespole Szkół Publicznych w T.. Powód przedłożył je swemu pracodawcy dnia 15.10.2012 r., a następnie występował o sprostowanie wydanego mu świadectwa. Ostatecznie sprostowane świadectwo pracy powód przedłożył aktualnemu pracodawcy dopiero w dniu 26.10.2012 r.

Tak ustalony stan faktyczny został prawidłowo oceniony przez Sąd Rejonowy, który trafnie przyjął, iż wadliwość wydanego powodowi świadectwa pracy nie miała wpływu na brak wypłacenia powodowi dodatku stażowego.

Gdyby nawet wydane powodowi świadectwo pracy nie było wadliwe, to i tak w dniu 01.10.2012 r. nowy pracodawca nie wypłaciłby powodowi dodatku za wysługę lat wobec braku do tego podstawy w postaci świadectwa pracy powoda. Trafnie również Sąd I instancji przyjął, iż pozwanemu nie można przypisać naruszenia przepisów dotyczących

wydawania i prostowania świadectwa pracy. A tym bardziej przypisywać pozwanemu winy za brak otrzymania przez powoda dodatku za wysługę lat.

Wobec tego zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie jest również uzasadniony podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego art. 99 k.p. Jak już wyżej wskazano powód nie miał naliczenia dodatku stażowego (za wysługę lat) z braku istnienia ku temu podstawy w chwili wypłacania mu wynagrodzenia, a nie na skutek wydania mu niewłaściwego świadectwa pracy.

Nietrafny jest także zarzut naruszenia art. 39 ust. 1 Karty Nauczyciela. Przede wszystkim zauważyć należy, iż wbrew temu co podnosi skarżący sąd I instancji nie wyraził w uzasadnieniu wyroku takiego poglądu, że powód otrzymując wynagrodzenie w pierwszym dniu danego miesiąca kalendarzowego nie może otrzymać dodatku stażowego w późniejszym terminie. Pogląd taki byłby nieuprawniony, bo powód może domagać się od pracodawcy wypłacenia przysługującego mu dodatku stażowego po wykazaniu, iż nabył do niego prawo już we wcześniejszym okresie i to niezależnie od daty przedstawienia pracodawcy świadectwa pracy, z którego wynika okres jego zatrudnienia, warunkujący nabycie przez niego prawa do dodatku stażowego dla nauczycieli.

W tym stanie rzeczy wobec braku uzasadnionych zarzutów apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.